

روی خود دید در آئینه زن زیبا می
 مهوشی لاله رخ سوسپه با لائی
 مست و مغرور شد از جلوه ی زیبا می خویش
 گشتد لب خسته ی چهره ی رو ^{یا} خویش
 گفت

چون من رخ رخسند کجا دارد ماه؟
 کی بود ماه ز آشوب نگاهم آگاه؟
 مه کجا اینهمه اسرار خدا می دارد
 چشم افسوسگر و گیسوی ملامی دارد؟

زن مغرور جوان آینه برداشت نگاه
 دید از پنجره فانوس فروزنده ی ماه
 قصر نیلو فری چرخ چراغان گردست
 زن گلچهره بر آشفته اندوه شکست

گفت
 ای ماه ترا با یدنا بود کنم
 روی رخشان ترا زشت و مه آلود کنم
 آیم اکنون به سو قله ی آن کوه بلند
 آرمت ای مه رخسند نهانی در بند
 در یکی دره ی تاریک کنم پرتاب
 تا بمیری تو و نا بود شود مهتاب

زن چو آهوی گریزان به بیابانها رفت
 با بسلی و بیج ز کوه سپه با لارفت
 دست خود کرد به سوی مهتاب بند هراز
 ناگهان پای بلغزیدش و افتاد از ناز
 ضربها خورد زهر سنگ سیه بر سر او
 لحظه ای بستع شد از درد و دو چشم تراو

ماه آرام بر آن غمزه شد نور افشان
 بوسه زد بر رخساره هسته و گفتش خندان
 "گر ببینی رخ من روشن رخشان باشد
 این فریبندگی و روشنی از آن باشد
 که شبها نگاه کنم چهره چراغ دگران
 روم از مهر به سو وقت و سرای دگران

هر کجا کلبه ی تاریک و پریشانی هست
 کلبه ی پیر زن عا جز و بی نانی هست
 من بد آن جای کتم روی و شوم نور افشان
 گرچه این نور فشانی بودم کاش جان
 نیمه شب شمع ره مردم آواره منم
 روشنی بخرد لکودک بیچاره منم
 ای زن - ای ماه زمین خیز و جهان آرا باش
 مظهر شادی و خوشبختی انسان ها باش . "

۱۶۴۵